

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

36-37/2017

Příští číslo vyjde
10. ledna 2018

Z obsahu

* *Budúcnosť - rozpaky a neistoty*

* *Kuň času*

20. prosince 2017

ročník 102

cena: 13 Kč

Poselství ke 4. neděli adventní

VYVOLENÍ KE ZVĚSTOVÁNÍ
BOŽÍHO EVANGELIA
ŘÍMANŮM 1,1-7

O tom, že byl apoštol Pavel vyvolený ke zvěstování evangelia, o tom asi nemáme pochybnosti. O ovoci jeho služby velmi dobře věděli i ve sboru v Římě, přestože Pavel zatím Řím ještě nenavštívil. Dlouho zvažovanou cestu do Říma dosud odkládal kvůli misii v oblastech zatím nezasažených evangeliem (Ř 15,23). Nyní pro sebe nevidí východně od

Říma už žádné volné pole, tak by rád s pomocí římských křesťanů vyrazil do Hispánie. Pavlova služba skutečně přinášela evangelium národům. Věříme však, že jsme ke zvěstování evangelia povoláni i my? Mnoho lidí se zdráhá uchopit toto povolání, a to především ze dvou důvodů. Prvním důvodem je pocit nedostatečnosti a neschopnosti evangelium zvěstovat. Druhým důvodem jsou obavy, že lidé okolo nás o žádné zvěstování evangelia nestojí. Za obojím může být nepříjemný obraz zvěstování jako necitlivého tlačení lidí k náboženským otázkám nerespektující hranice soukromí a studu. Výsledkem pak bývá necitlivá, křečovitá „evangelizace“ nebo tendence na zvěstování evangelia úplně rezignovat.

Podívejme se však na naše povolání ke zvěstování evangelia skrze evangelium samotné. Apoštol Pavel právě v tomto bodě začíná. Celá první kapitola je takovýmto pohledem na evangelium. V úvodním úseku dosvědčuje, že evangelium Ježíše Krista bylo od věků připraveno jako dobrá zpráva národům potvrzená

proroky a v Duchu Svatém dokončena Kristovým vzkříšením. Nyní se projevuje i v Římě. Pozdrav milosti a pokoje připomíná evangelium pro ně samotné – vám v Římě, „Bohem milovaným a povoláním ke svatosti“.

Povolání ke zvěstování evangelia je neoddělitelné od Boží lásky a jeho záměrů s námi a s lidmi kolem nás. Oddělíme-li zvěstování evangelia od Boží lásky, stává se zákonickým, ideologickým úkolem. Zdravé zvěstování je ve zkušenosti Boží lásky hluboce zakořeněno. V obnově porozumění tomu, že jsme milovaní a povolání ke svatosti, vyrůstá zdravá motivace se o dary Kristova evangelia rozdělit. Láska, která povolává nás, je stejně tak zaměřena i na naše bližní. Ve svobodě evangelia se obnovuje naše schopnost být přirozeně k dispozici lidem kolem sebe – ne pro nevyžádaná kázání, ale ke schopnosti lidem naslouchat, předávat naději či přímluvnou modlitbu. A naše země potřebuje takovou naději jako sůl.

Tomáš Grulich
kazatel Církve bratrské

Zvěstování jiného

Když se v Pavlových epistolách dočítáme o falešných apoštolech a samozvaných kazatelích, kteří mu tak ztrpčovali život i ve chvíli, kdy byl ve vězení (Fp 1,16), nemůžeme si nevšimnout, že ti buď zvěstují jiného Ježíše, než zvěstoval on (2 K 11, 4), nebo že kázali Krista ze závisťi a revnivosti (Fp 1,15), případně že chtějí obrátit evangelium Kristovo v pravý opak (Ga 1,7).

A v údivu se ptáme: je to vůbec možné se tak mýlit a zvěstovat jiného Ježíše, kázat Krista ze závisťi a revnivosti (Vulgata zde má "invidia", což také znamená nenávisť, a "contentio" - spíše než revnivost ve významu soutěživosti), či obracet evangelium Kristovo v pravý opak?

A hned nás také napadne, že ti falešní apoštolové mohou sice zvěstovat jiného Ježíše, ale nemohou zvěstovat jiného Ježíše Krista (kraličtí dokonce říkají Jezukrista), ani nemohou ze závisťi kázat Ježíše Krista, ani převracet evangelium Ježíše Krista.

Opravdu, bylo možné se mýlit a sklouznout od víry pravé k víře falešné, protože zůstal oddělen tu Ježíš od Krista, tu pouhý divotvorce a mravokárce od nadsvětné božské osoby, jež "vincit, regnat, imperat" (vítězí, kraluje, panuje). Byly doby, že se Kristus zvěstoval z nenávisťi a soutěživosti. Byly doby, že se zvěstoval jiný Ježíš než ten, který sváděl takové boje s farizeji a zákoníky a blahoslavlil chudé, tiché a žízňící po spravedlnosti. A nepřevrací se snad jeho evangelium v pravý opak, když se skloňují ve všech pádech křesťanské tradice a reformami i "reformami" se přitom připravuje demontáž sociálního státu, nejen u nás, ale po celé křesťanstvím se zaklínající Evropě?

Falešní apoštolové jsou stále při díle, ovšem spojení Ježíš Kristus jim nějak nejde přes rty, takže se mu buď na sto honů vyhýbají, nebo se - v horším případě - tváří, jako by něco takového nikdy neexistovalo.

Jaroslav Kraus

Dítě položené do jeslí

L 2,1-14

Dnes prožíváme slavnostní náladu. Slyšeli jsme koledy, sváteční vánoční hudbu, naslouchali slovům Písma. K Vánocům neodmyslitelně patří oddíl z Lukášova evangelia, který zazněl i zde. Co nám tento text má (může) připomínat?...

V noci tam u Betléma se kolem pastýřů najednou rozzářila nebeská záře. V ní stojí anděl!... Pastýři jsou vyděšení... Přepadne je hrůza... Ale anděl je uklidňuje. Nebojte se! - A ohlašuje, že se stalo něco mimořádného! Narodil se Mesiáš! „Hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid! Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán. Toto vám bude znamením: naleznete děťátko položené do jeslí.“

– Co to znamená?... – Nejdřív nás napadne, že to musel být pořádný problém, rodit ve stáji, bez doktorů, bez hygieny... Ale to není podstatné, jak to bylo s vodou, s dezinfekcí, s pupeční šňůrou a tak... Víme, že nakonec dítě narozené v těchto nutných podmínkách porod přežilo!... To, co nás teď nejvíce zajímá, je slovo anděla, slovo, že znamením pro pastýře (a tedy i pro nás) bude dítě položené do jeslí.

Jesle, to není zařízení na odkládání dětí pro socialistické ženy. Ba ani to není gól mezi nohy fotbalového brankáře... Jesle, to je ohrádka na seno, z které žere dobytek. – To víme, to známe... Ale proč to má být pro nás znamením?

Řekli jsme, že jesličky, to je místo z kterého bývá nasycován dobytek – krávy, osli, kozy. – A dítě v jeslích představuje obraz, který nám říká: Zde je pokrm nový!...

Co to, co to? – To snad osel nebo kravka se mají přiblížit k tomu mínu a olíznout ho? Nebo snad pokousat? To je jistě hrozná představa. – Ale my hned zkraje řekneme: Ne! Tak tomu není! Nikdo tomu dítěti (tomu svatému dítěti vítanému s takovou radostí) ubližovat nebude! Protože ten obraz – dítě a jesle – nám má říci něco jiného... Ne dobytek, ale ty máš jíst z takto zvláštního stolu!...

Tak pozor: Tomuto se říká „svatá

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: ZÁVĚR 500. VÝROČÍ EVROPSKÉ REFORMACE

V neděli 26. listopadu 2017 dopoledne se ve Dvakačovicích konaly slavnostní bohoslužby u příležitosti 500. výročí evropské reformace. Kazatelem byl a sv. Večeří Páně posloužil významný host, biskup Slezské evangelické církve a. v. Mgr. Tomáš Tyrlík z Českého Těšína. Bohoslužeb se také účastnila oficiální delegace Evropského rytířského Řádu sv. Jiří z Vídně, kterou vedl kancléř Dr. Helmut Günther. Tento laický rytířský řád působí od roku 1308 a funguje pod záštitou Domu Habsbursko - Lotrinského. Věnuje se vzdělávání a sociálním projektům, nestranně se vyjadřuje k politice v rámci evropské integrace a pomáhá potřebným v oblastech postižených přírodními katastrofami anebo válkou. Dvakačovice tak opět ukázaly, že sice patří mezi malé, avšak významné místo Chrudimského regionu. Pán Bůh zaplať všem účastníkům za pomoc a podporu.

Dušan Ehmig, (foto: L. Jukl)

Požehnané prožití vánočních svátků
a úspěšný rok 2018
přeje redakce

CÍRKVE SE ZABÝVAJÍ BUDOUNOSTÍ EVROPY

Ve dnech 30. listopadu a 1. prosince se v Praze sešla konference ekumenických pracovníků a vedoucích církevních představitelů církví z regionu střední Evropy. Setkání, které organizuje bruselská Konference evropských církví (KEK) a Ekumenická rada církví v České republice (ERC), se zabývá otázkou Jaká je budoucnost Evropy? Příspěvek církví k budování společenství hodnot. Toto středoevropské setkání je součástí řady regionálních setkání členských církví KEKu z celé Evropy, které připravují impulzy pro valné shromáždění této organizace, které se bude konat v roce 2018 v Novem Sadu v Srbsku. Podobné konference pro jiné části Evropy již proběhly v islandském Reykjavíku, skotském Edinburghu – věnovaná převážně problematice Brexitu – a řeckém Volosu – věnovaná zejména uprchlické krizi.

Pražského setkání se zúčastnil i předseda KEKu, anglikánský biskup Christopher Hill a generální sekretář KEKu Fr. Heikki Huttunen, zástupci ekumenických rad Polska, Maďarska a České republiky a představitelé křesťanských církví z celé Evropy, zejména pak z visegrádských zemí. Mezi diskutovaná témata na konferenci byla zahrnuta současná politická situace v Evropě a role Evropské unie v širším evropském kontextu, otázka ekonomické spravedlnosti a role církví v diskuzi etických problémů na společenské a politické úrovni, stejně jako praktické zkušenosti a výzvy, kterým církve ve střední Evropě v současnosti čelí.

Generální sekretář ERC Petr Jan Vinš k tomu řekl: „Pro církve v Evropě je klíčové, aby se nestahovaly do čistě soukromé sféry, ale aby se aktivně účastnily společensky významné debaty o hodnotách a směřování celého evropského společenství - v Evropské unii, ale i v širším evropském kontextu. Jsem velmi rád, že naše pražské setkání může k tomuto hledání přispět.“

ERC

CENA TOMÁŠA BAŤU UŽ V ANTVERPÁCH

V uplynulom rotariánskom roku nominoval RC Banská Bystrica na Cenu Tomáša Baťu profesora Jána Valacha, hudobného skladateľa, koncertného organistu, dirigenta, hudobného pedagóga, najstaršieho slovenského rotariána, ktorý sa stal rotariánom už v roku 1973.

Samozrejme nie v rodnom Československu, kde se roku 1925 v Hnúšti narodil, ale v RC Antwerpen-Park v Belgicku, kde aj v súčasnosti žije. Je nositeľom odznaku Paul Harris Fellows s dvomi safírmí. Podrobnejšie som jeho životnú púť a zakotvenie v Antverpách predstavil v RGN č. 6/2006 a môžete sa s ňou oboznámiť v archíve nášho časopisu. Cenu Tomáša Baťu odovzdal v Antverpách profesorovi Valachovi prezident RC Banská Bystrica Martin Klus v sprievode mimoriadneho a splnomocneného veľvyslanca SR v Belgickom kráľovstve a Luxemburskom kniežatstve J. E. Stanislava Valla. Pri spoločnej večeri účastníci začali kuť plány na klubovú návštevu členov RC Banská Bystrica v RC Antwerpen-Park.

Ivan Belan, PDG (převzato z časopisu ROTARY GOOD NEWS 5/2017

ZÁSTUPCI CÍRKVÍ V JERUZALÉMĚ ŽÁDALI TRUMPA, ABY NEOHROŽOVAL MÍR

Zástupci křesťanských církví v Jeruzalémě vyzvali amerického prezidenta Donalda Trumpa, aby ještě zvážil své rozhodnutí uznat Jeruzalém jako hlavní město Izraele. Patriarchové ortodoxní církve i protestantští biskupové v dopise Trumpovi uvedli, že by svým rozhodnutím mohl způsobit "nevratné škody" a ohrozit mír. "Jakákoli náhlá změna by mohla způsobit nevratné škody," píše se v dopise, který podle listu The Times of Israel podepsalo 12 patriarchů ortodoxní církve v Jeruzalémě i tamní biskupové luteránské a episkopální církve. "Věříme, že se silnou podporou našich přátel, Izraelců a Palestinců, můžeme vyjednat udržitelný a spravedlivý mír a stav prospěšný pro všechny," uvádí se rovněž v dopise. Církevní představitelé rovněž Trumpa varovali, že uznáním Jeruzaléma hlavním městem Izraele vyvolá "zvýšenou nenávist, konflikt, násilí a utrpení". Míru podle nich nelze dosáhnout, aniž by byl Jeruzalém "městem všech". Mezi signatáři je například jeruzalémský patriarcha řecké ortodoxní církve Theofilos III. či římskokatolický arcibiskup Pierbattista Pizzaballa, který je apoštolským administrátorem Latinského patriarchátu jeruzalémského.

podle ČTK

Za sestrou Lydií Plevovou

V sobotu 2. prosince jsme se v evangelické modlitebně v Prostějově rozloučili se zemřelou sestrou Lydií Plevovou, vdovou po evangelickém faráři. Narodila se 22. ledna 1915 v Podhořanech nad Vltavou (u Nela-hozevsi) v baptistické rodině (její dědeček Jindřich Novotný byl kazatelem a také její otec Fantišek Kolátor pracoval v církvi, mimo jiné jako spisovatel, jako redaktor časopisu Chelčický a jako zakladatel dětského domova). Vystudovala farmacii a provdala se za Jaroslava Plevu. Měli tři syny – Jaroslava, Tomáše a Jana. Prošli spolu několik působišť: Hronov, Hlinsko, Velké Meziříčí a Krucemburk, odkud odešli v r.1977 do důchodu do Vyškova, kde bratr Pleva v r. 1987 zemřel. Pilně se - vedle domácnosti - věnovala sborové práci, a to nakonec i v kazatelské stanici ve Vyškově. Ještě v posledních letech doprovázela při bohoslužbách zpěv hrou na harmonium. Práce v lékárně jí nebyla umožněna, byla tedy zaměstnána ve farmaceutickém průmyslu. Psala jednak do farmaceutických časopisů, jednak přispívala do církevního tisku. Napsala také Ságu rodu Kolátorů a Farské kvítí. Její články bychom našli i v evangelických kalendářích. Ve věku 102 let zemřela 24. listopadu 2017 v domově důchodců ve Vyškově.

Vděčně vzpomínáme na její život a její práci.

Členové kazatelské stanice ČCE ve Vyškově/BV

Dítě položené do jeslí

Dokončení ze str. 1

Bible“? Jsem snad nějaký kůň nebo kus hovězího, abych měl prostřeno v jeslích? - napadne nás...

Inu, to nikdo netvrdí!... – I když, pokud budeme k sobě upřímní, tak si jistě docela lehce vzpomeneme, jak často si plácne po čele a řekne: Já osel!.. Jen si vzpomeňme, jak často se umíme zachovat tak, že by se i ta němá tvář zastyděla! Jen si vzpomeňme na naše větščí či menší nepoctivosti, lži, podrazy. Jen si přiznejme, jak nás někdy umí ovládnout vztek, nenávist, závist!... A kolik nasekáme chybných kroků z nějaké nenaplněné touhy!...— Myslím, že toho není málo, co bychom raději neukazovali... - Kdyby občas někdo řekl něco o „hovádku Božím“ na naši adresu – snad bychom se ani neměli zlobit!...

A to je asi jeden z důvodů, proč dostáváme právě takové vánoční znamení: jesle a dítě...

Řekneme si: „Jesle, no dobře. To chápů. Umím se někdy chovat jako čtyřnohý tvor, tak mi ty jesle patří!.. Ale co to dítě v nich? To přece není žádný pokrm, žádné jídlo!... Jenomže, co když je?!

„V Betlémě na slámě, leží malé pacho-látko na zimě“, zpíváme v jedné koledě... Stáj, nepohodlí, možná i chlad – to jasně ukazuje, že Spasitel se narodil do chudoby! Přišel k těm, kdo mají prázdné ruce

a zůstal chudým - jak měla zůstat chudou i církev... Chudý Mesiáš - a pro chudé... - „Když tě někdo o něco prosí, od toho se neodvracej!“ – To je rys křesťanství, který nikdy ničím nebude vymazán! ...

Tím se však znamená „dítě v jeslích“ neuzavírá... Neboť to dítě je skutečně něčím, co nás má nasytit! – Na první pohled se to zdá málo pochopitelné!... Ale my všichni víme, že při Ježíši Kristu nezůstalo jenom u malého pacholátka... - Dítě vyrostlo. Ježíš s Marií a s Josefem žili v Nazaretu, Ježíš se učil tesařem. Později přišel čas, kdy Ježíš začal plnit to hlavní Boží poslání. V moci Ducha Božího kázal, uzdravoval, získával učedníky. .. Pak přišlo ukřižování.

...To už není jenom Betlém. Teď už musíme myslet také na Golgotu – tj. na místo, kde Ježíš zemřel na kříži...

Ale to naštěstí není konec! Ježíš Kristus není ani jenom to batole na seně a není ani jen mrtvé tělo položené do hrobu. Ježíš Kristus byl vzkříšen a je živý a přítomný, i když ho fyzickým zrakem nevidíme... Je přítomný a Jeho tajemnou blízkost prožíváte mnozí i v této chvíli. Neboť on je zde a klepe na srdce každého z nás.

Narozením v Betlémě to začalo. Všem bylo dáno znamení. A to znamení ukazuje, že on, Ježíš, nasy-

tí všechny nás, ta „hovádka Boží“, kterým se říká lidé...Ježíš má tu moc, aby uspokojil lidský hlad po smyslu života. A on, Pán Ježíš Kristus, má také tu moc, aby naplnil naše bytí silou a pokojem – abychom s jeho silou a s jeho Pokojem mohli dělat méně chybných kroků a rozhodnutí.

Ano, nežijeme bezchybný a bezvadný život. Ani to sami ze sebe nedokážeme. Strhává nás něco hrubého a temného v našich duších – ten „starý člověk“, jak říká apoštol Pavel. Častokrát si uvědomujeme tu svoji bídu a nemožnost vyjít ze začarovaného kruhu!...

Avšak není důvod k pesimismu! Přichází pomoc! Narodil se Spasitel! Má jméno Ježíš. Narodil se v Betlémě. – Slovo Betlém přeloženo znamená Dům chleba! Narodil se na tomto místě, aby se pro nás všechny stal novým pokrmem. Pokrmem, který nám dá sílu a moudrost k životu s lidmi zde na zemi - a také s Bohem (teď i po smrti) ...Znaméním záchrany je dítě položené do jeslí... Pokud nedáme přednost svému egoismu a věcem hmotným, můžeme s úlevou zpívat: Narodil se Kristus Pán... Je důvod slavit, ano, protože to i nám narodil se!... I nám! - Haleluja, amen!

Marian Šusták

Vánoční legenda

„Nebojte se, hle zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

Milí přátelé, jedna vánoční legenda vypráví o vlkovi, který žil na kopcích kolem Betléma. Pastýřům, kteří tam pásli svoje stáda, velice ztrpčoval život. Byl lstivý a úskočný, nebezpečný a velmi zlý. A taky pořád hladový. Neustále ohrožoval jejich stáda. Museli své ovce dobře hlídat. Ve dne i v noci. Někdo musel být neustále na stráži a dávat dobrý pozor. Hrozné zvíře to bylo. Všem nahánělo strach.

Pak jednou nad kopci kolem Betléma zazářila zvláštní záře. Napřed se ukázala hvězda, pak se rozzářilo celé nebe a objevila se tam spousta andělů, kteří pastýřům vykládali něco o dítěti, které se tu noc narodilo ve stáji. A nádherně, přímo andělsky zpívali.

Vlk to všechno velmi pozorně sledoval. A hrozně se divil tomu, jak to zapůsobilo na pastýře. Ti drsní chlapi, které jen tak něco nevyvedlo z míry, se sebrali, jak jim řekl anděl, a vydali se na to novorozeně podívat.

„Tolik povyku a shonu kvůli nějakému malému dítěti,“ myslel si vlk. Ale nakonec i jeho přepadla taková zvědavost, co je to za dítě, že se na ně chtěl jít taky podívat. Plížil se tiše za pastýři až ke stáji s novorozenětem. Tam se schoval a čekal, co se bude dít dál.

Pastýři vešli do stáje, vyprávěli rodičům dítěte, co jim řekli andělé. A pak se tomu dítěti klaněli, jako by to byl nějaký král. Říkali o něm, že je to jejich Spasitel. Byli z toho set-

kání úplně naměkko, celí rozradostněli a z očí jim zářil zvláštní jas. „To je fakt divné,“ říkal si vlk. A vyčkával. Čekal na svoji příležitost. Docela dlouho se tam pastýři zdrželi. Znovu a znovu radostně vykřikovali. Když se pak rozloučili a Josef s Marií zůstali s dítětem ve stáji sami, věděl vlk, že nadešla jeho chvíle. Počkal ještě nějakou dobu, než Josef s Marií tvrdě usnuli, unavení jak dlouhou několikadenní cestou do Betléma a všemi přestálými starostmi, tak také radostí nad dítětem a vším rozruchem, který způsobili pastýři.

„Výborně,“ pomyslel si vlk. „Začnu tím dítětem. To bude snadná kořist.“ Tiše se vplížil do stáje. Josef a Marie spali. Dítě ale ne. Tiše leželo v jeslích, pod sebou trochu slámy, zabalené do plenek. Nespalo a dívalo se na vlka, který se tiše krok za krokem přibližoval k jeslím.

Vlk si jazykem mlsně a hladově olizoval tlamu. V břiše mu kručelo. Blížil se k dítěti, už stál přímo nad jeslemi a začal rozevírat tlamu. Vy-cenil všechny zuby. Strašný pohled. Už už se chystal zahryznout.

Když v tom ucítil, jak se ho něžně a láskyplně dotkla ruka dítěte, které leželo v jeslích. Bylo to vůbec poprvé, kdy ho někdo pohládl. Na rány holí i kameny byl zvyklý. Těch dostal nepočítaně. Ale tohle bylo pohlazení.

A pak dítě promluvílo. Hlasem, jaký vlk nikdy v životě ani nezaslechl. Zatím vždy slyšel jen nevraživé nadávky a nenávistné kletby. Teď uslyšel vlídný a laskavý hlas. „Vlku, mám tě rád,“ řekl chlapec v jeslích. A jeho lásku bylo cítit i z jeho pohledu, kterým se na vlka díval.

A najednou se stalo něco naprosto nečekaného. Vlkova kůže praskla a

vystoupil z ní – člověk. Skutečný a opravdový člověk. V údivu a úžasu padl před dítětem v jeslích na kolena, jako před chvílí pastýři. Líbal dítěti ruce a nohy a klaněl se mu. Pak vstal a stejně tiše, jako před chvílí přišel, ještě jako vlk, nyní už jako člověk vyšel ze stáje ven. Obličej mu zářil. Zalila ho zvláštní radost. Ze setkání, které úplně proměnilo jeho život. Které ho docela změnilo. Srdce měl naplněné zvláštním jasem a pokojem.

Nikdo další si nevšiml, co se tam té noci událo. Josef s Marií spali, pastýři už byli zase u svých oveček. Jen dítě v jeslích a ten, který se stal díky setkání s ním člověkem, věděl, co se tam stalo.

Tak to vypráví ona vánoční legenda. Popisuje proměnu, kterou způsobil láskyplný dotek a slovo betlémského dítěte. V tom je ten příběh hluboce pravdivý.

Takovou proměnu působí setkání s betlémským dítětem Ježíšem dodnes. Jeho láskyplný dotek a pohled, jeho: „Mám tě rád!“ může i to nejhroznější zvíře, i toho nejstrašnějšího vlka opět proměnit v člověka. V člověka se srdcem a pokojem v srdci, v člověka se srdcem naplněným opravdovou láskou a otevřeným pro druhé.

To je smysl a podstata Vánoc. Proto Ježíš přišel na svět. Aby ukázal, že Bůh je láska a že mu na nás záleží. Že nás má rád a chce naše dobro. Že chce proměnit náš život, spravit, co se pokazilo. Co jsme my pokazili. Ježíš přišel proto, aby přetvořil náš život, aby ho změnil k dobrému. Přišel, aby nás proměnil z vlků v opravdové lidi podle Božího určení a záměru. Ježíš přišel, aby z našeho nitra, z našeho srdce vyhnal

Dokončení na str. 3

Pokračování z minulého čísla

Sluší se zmínit, že přání Jana Amose dosahovalo svého naplnění v pietismu 17. století (záležitost hlavně luterská – Philipp Jacob Spener (13. 1. 1635 – 5. 2. 1705), zakladatel pietismu).

Ale i z jiných spisů než z našeho začíná Komenského napomenutí: národe český, vrať se ke Kristu. Pak se určitě naplní o třicet let mladší zbožné přání z Kšaftu umírající matky Jednoty Bratrské vydaném počátkem roku 1650, pouhé dva roky po Komenského zvolení bratrským biskupem. Ta věta ze závěru Kšaftu zněla během posledních třech staletí českému uchu několikrát jako bonmot: „Věřím i já Bohu, že po přejítí vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vláda věcí tvých k tobě se zase navrátí, ó lide český!“. Jako autor tohoto článku reaguji pod množstvím událostí oněch „osudových osmiček či devítek“, kterých je v dějinách Čech, Moravy a Slezska bezpočet. Jako Čech, byť z Valašska, jako český bratr a luterán, pokud se za něj smím označit, (když mě luterský způsob víry oslovuje radostněji a osvobodivěji než kalvinismus), jsem plný skepse, když sleduji buď mohutné bublání ba vření nebo zase ony „tiché vody“ v České kotlině a plně přijímám Komenského napomenutí, že k návratu, k nápravě, k obnově ve všech úrovních života našeho státu nedojde, pokud se Češi sami v pokání nevrátí ke Kristu.

Název pro spis „Ageus znovu oživlý“ byl inspirován starozákonním Ageem, desátým ze „dvanácti malých proroků“. Biblický prorok promlouvá k judskému lidu několik málo let po Kýrově ediktu v roce 538 př. Kr., kdy byl umožněn Židům návrat do vlasti z babylonského zajetí. (Jméno proroka Agea, hebr. Chaggaj – „sváteční“, souvisí se slovem chág, které označuje právě „slavnost“ či „svátek“. Starozákonnímu proroku šlo o obnovu jeruzalémského chrámu, aby bylo možné opět slavit Hospodina). Komenský po sasské intervenci v r. 1631 spatřuje analogii starověkých dějin Židů s novodobou historií Čechů, kdy se po Bílé Hoře podobně vraceli exulanti do vlasti.

V Předmluvě našeho spisu čteme: „... Bůh, proroka Aggea poslav, potrestati dal Zorobábele a Jozue a všeho lidu, že se chrámu neujímají, ale jen domů a paláců svých, rolí a vinic svých“. Duchovní situace Božího lidu, do vlasti opět se navrátivšího, nebyla růžová. Ačkoliv byl

obnoven oltář a položeny základy chrámu, další stavba nadobro uvázla. Prorok promlouvá k Zorobábelovi, judskému místodržiteli a veleknězi Jósuovi (Jozuovi), kteří byli vinni zdržením v náboženské obnově – starali se pouze o své majetky. Oba zmínění představitelé politického a duchovního života též i lid poslechli a dbali na prorokovu výzvu a dílo Boží spělo ke šťastnému konci. „... A když tak mezi sebou pocty Boží a řád církve napravili, dal Bůh požehnání, že potom i města šťastně stavena a řád politický vzkvetl...“. Komenský vyslovuje přání: „Bůh pak vzbuzuj srdce všech vítězných Cyrů, aby se za triumfy své nejvyššímu Bohu vděčností k domu jeho odměňovali, a srdce všech šťastně panujících Dariů a Artaxerxů, aby šlepějími pobožných, horlivých předků kráčejíce církve a dobrého jejího hájili...“ (Dareios I. a Artaxerxes – další z perských králů, kteří udrželi mír a umožnili rozvoj Božího lidu).

V Kapitole I. slyšíme definici církve, která: „jest zástup lidí vybraných ze světa, kteříž slovem a Duchem Božím osvíceni jsouce a tak Pána Boha svého právě znajíce a jemu podle vyměření jeho vůle příjemně sloužíce, k věčnému s Kristem v nebi bydlení a kralování se připravují“. Komenský vychází ze znaků dokonalosti každé církve, že má „...jasné světlo známosti a povědomosti všech tajemství království Božího ...svatost života a dokonalou svornost“ a poukazuje, „že bohužel všeho bývá pořádku, neboť místo poznání nastoupily bludy, místo svatého života nastoupily hříchy, místo svornosti rozbroje (kap. II.)“. Příčiny nedostatku jsou různé: Bludy vznikají „z nespokojenosti se zákonem božím, neboť lidé nepravá zjevení kladou výše“, přidávají vlastní myšlenky, „rozumují o teologii a málo myslí na bázeň Boží“ (kap. III., (XIV., XV., XXV.)). Nedostatek zbožnosti vzniká z nedbání kázně (kap. IV.), rozpory v církvi ze svéhlavosti, pověry, hrdosti a lakoty (kap. V.). „Hospodin Bůh náš jest Bůh horlivý, který nepřehlédne nepravosti“ (Joz 24,19). Zlořády církve Bůh nenechával bez trestu, pokud nepomohly výstrahy. Křesťanský lid je povinen vyznávat svoje viny, prosit o odpuštění a skutečně se polepšit, aby mu Bůh opět požehnal, jak se v církevní historii stalo (kap. VI.-VIII.). „Když Bůh nové církvi své po Kristu z těžkých pohanských persequucí (kteréž přes tři sta let trvaly) pomohl a císařství

Vánoční legenda

Dokončení ze str. 2

zlost a nenávisť, zlobu a závist, strach a svár, lež a klam, sobectví a pýchu. Ježíš za námi přišel, aby nás naplnil svým pokojem a radostí, dobrotou a milosrdenstvím, laskavostí a vlídností, opravdovou a hlubokou láskou.

Kdo tohle pochopí, porozuměl, co jsou skutečné Vánoce. Kdo se setká s betlémským dítětem a nechá se proměnit jeho láskou, jeho něžným dotykem a láskyplným slovem, ten prožije a žije opravdové Vánoce. S hlubokým pokojem a vše pronikající radostí, kterou Ježíš dává do srdce.

Moc vám přeji, abyste toto tajemství Vánoc prožili a zakusili. Každý z vás. Moc vám přeji, abyste se setkali s betlémským dítětem, Ježíšem Kristem, a zažili proměnu svého života, proměnu svého srdce. Aby vás dotek jeho lásky proměnil v lidi radosti a pokoje, dobroty a milosrdenství, v lidi víry, naděje a lásky. Jděte k betlémskému dítěti Ježíši a nechejte se proměnit jeho láskou. Přijměte ho za svého Spasitele a Pána.

Přeji požehnané, Ježíšem a jeho láskou prostoupené Vánoce vám všem.

Michal Šourek

Konstantinovi, křesťanskému pánu, dáno bylo, Konstantin nejen vzděláváním všudy chrámů a poct Božích vděčností svou pronášel ... ta slova přidav, že nesluší, aby duchovní lidé nešvary své před jinými odkrývati měli; protož aby napotom bratří byli a žádný žádnému nic předešlého nevzpomínal“ (kap. VII.). Pokud se církev napravuje a „to kdykoliv se děje a pobožní po trestání opravdově sebe i jiné v pokání a řádu novém obnovují, Pán Bůh má zvláštní zalíbení, tak že novým požehnáním žehná lidu svému. Nebo tak slíbil: “Navratte se ke mně, a navrátím se k vám (Za 1,3)“ (kap. VIII.). Nezbytné obnovy církve se má chopit především vrchnost, pokud to nedělá, „extraordinarie (mimořádně) však (když pobožných vrchností, které se toho ujímaly, není) služebníci církve sami to činívají, jako když Kristus rozhorliv se, z chrámu svatokupce vymetal. Item (také) apoštolé bez pomoci světského ramene církve Kristu obnovili“ (kap. IX.). Přitom se služebníci církve budou řídit Písmem sv. a příkladem prvotní církve: „ Což aby ex scriptura, scriptis patrum et conciliorum decretis (z Písma, ze spisů církevních otců a koncilních dekretů) šťastně vyhledané, moudře spořádané, vroucně oblíbené a prospěšně uvedeno býti mohlo, Bůh k tomu ducha těch, jimž to náleží, vzbuditi a nastrojiti rač pro slávu jména svého, věčně požehnaného. Amen.“ (kap. X.).

Pokračování přístě

První sníh

Miluji to těšení.

Začíná naléhavým pohledem Ladových Vánoc.

Rychle, něco si přeј, s oblohy padá první miliarda skleněných hvězd!

Přeј si dárek ode mne, mé verše poslepu psané do prvního sněhu.

Bělostná tabule společné zimy. Sem všechno poskládám, tady to nikdo nezciží.

Nemohou nám přeci vzít i ticho prvního sněhu.

Něco si přeј, něco poprvé, něco naposled.

Rýmují sníh a hřích, hřichu se nedostává, hlavu máš v oblacích a dnes už bílá hlava nezná Boha jen z knih.

Rychle, prosím tě, rychle si něco přeј.

První šlápotu v zemi prvního sněhu. Tudy běž, abych tě našla v jindy nečitelném asfaltu sídliště.

Kdysi jsem hledala tóny prvního sněhu v krajině, o níž jsi mi zpíval, až jsem zapomněla, odkud jdu a kam

a tu mě vyhledala stopa dětských saní, šla jsem za ní, ale končila v nebi a já tehdy neměla dost silná křídla.

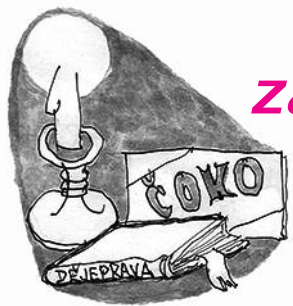
Prosím tě, tak už si konečně něco přeј.

Něco i pro mne.

Strom ve mně chřadne, neboť s podzimem přišla jsem o jehličí.

Delicie Nerková (ze sbírky Andělské zvonění)

Dějprava za dvanáct korun

Dům, do kterého se Barešovi před čtyřmi roky přestěhovali, nebyl zdaleka nový, ale měl dvě veliké výhody: jednak byl jen pár kroků od mateřské školy, jednak bylo z okna bytu vidět značnou část fotbalového hřiště.

Fotbalové hřiště dobře zapadalo do výchovných plánů, které měl pan Bareš se svým synem. „Nechci mít z kluka okopánka, který si dá od druhých všechno líbit, ale pořádného borce!“ A tak už ke čtvrtým narozeninám daroval Davidkovi opravdovou kopací merunu: „Doufám, že se třebaš časem dostaneš do žákovského mužstva a jednou z tebe bude parádní fotbalista!“ A pak se vydal s mrňousem trénovat na nezastavěnou parcelu, kde se na podzim pouštětý draci. Což o to! Davidkovi se zprvu docela zamlouvalo, že může kopnout o meruny. Avšak už při druhém nebo třetím tréninku se začalo ukazovat, že není žádný přirozený sportovní talent. I uprostřed hry se občas zarazil, začal o něčem přemítat a o míč a branky ztratil zájem. Daleko víc než fotbal ho těšilo, když mu máma před spaním četla.

Než se Davídek narodil, uplatňovala se paní Barešová jako překladatelka všelijakých nepřítisť zajímavých propagačních materiálů. Po chlapcově narození s tím přestala a zůstala s dítětem doma. Avšak právě v době, kdy se přestěhovali do domu u hřiště, byl jí nabídnut překlad opravdového obsáhlého románu. I když se mohla touto prací zabývat doma, dobře věděla, co to obnáší, a že jí na Davidka moc času zbývat nebude. Školka, kam už byl Davídek zapsán, sice bude znamenat určitou úlevu, ale stejně na dvě tři odpolední hodiny by bylo potřeba mít v záloze ještě nějakou další výpomoc. Byl tu ovšem manžel Luboš, ale ten by se asi jen tak snadno nedokázal vzdát pravidelného cvičení v posilovně. Musí se tedy paní Barešová pohlédnout někde jinde.

Bohudíky objevila nečekaně východisko přímo v domě. Už tehdy, když se přistěhovali do nového bydliště, zjistila paní Barešová, že na téže podestě sousedí s nimi jakýsi muzikant. Naštěstí to nebyl ani hlučný dechař ani hráč na bicí nástroje, ale stará bělovlasá klavíristka. Družná paní Bartošová se s ní brzy seznámila a zjistila, že je to bývalá korepetitorka v baletní škole pro děti. Toto povolání nemůže ovšem dělat jen tak každý, ale pohotový klavírista a improvizátor. Teď už ale stará dáma byla v penzi a hrála si pro vlastní potěšení.

„Nechtěla byste nám pohlídat ve všední dny našeho Davida, paní učitelko?“ zeptala se bez zbytečných okolků paní Barešová, když se spolu lépe poznaly. „Jen na pár hodin a samozřejmě ne zadarmo!“ Starou korepetitorku návrh zřejmě zaskočil: „To myslíte pravidelně? To bych si musela dobře rozvážit, jestli bych na to ještě stačila!“ Ale už příští den, když se ženy setkaly na schodišti, sama prohlásila: „Já bych to tedy zkusila! Ale to bych už pro vás nesměla být ani paní učitelka ani paní sousedka, ale teta Fanča.“ A při této dohodě již zůstalo.

A tím se vlastně dost podstatně změnil Davidkův život. Každý všední den, hned jak bylo po obědě, si teta Fanča vyzvedla svého svěřence ze školky a buď s ním vyrazila na kopce za městem nebo si ho odvedla k sobě. Na to se Davídek zvlášť těšil. Tetin starobylý vyřezávaný sekretář byl plný zajímavých předmětů. Byly tam různé zbarvené kusy lávy, které si teta přivezla z ciziny, kostěný vějíř, zasouvací ruské matrojšky i spousta jiných pokladů. Co však Davidka lákalo nejvíc, byly staré dětské knihy. Teta uchovávala v knihovničce „Malého lorda“, „Bratra Palečka“, „Hýtu a Batula“, všecky díly „Bibi“ od dánské spisovatelky Michaelisové i další podobné knihy. Z těch mu teta Fanča četla. I když některé věty zněly už trochu zastarale, Davídek se nemohl poslouchání nabažít.

Když nastoupil do první třídy, rozumělo se nějak samo sebou, že společné procházky i odpolední návštěvy u tety budou pokračovat. Teta Fanča pouze změnila témata četby: „Ty se jmenuješ David. Jestlipak jsi už ale slyšel o králi Davidovi?“ Ukázalo se, že o králi tohoto jména proviáček neví nic. A tak mu teta začala číst o izraelském pastýři Davidovi, který zvířetil nad obrovitým Goliášem. „Příště si přečteme pokračování,“ slíbila teta. Postupně se pak malý posluchač dozvídal i o Mojžíšovi, jak ho jeho izraelská maminka musela po narození skrývat v nilském rákosí a jak z něho nakonec vyrostl vůdce celého národa. Vyslechl také barvitě příběhy o Jonášovi, Danielovi, Rút a Ester.

To všechno však nejdáno skončilo. Měsíc před vánočními svátky odvezla sanitka tetu Fanču s velikými bolestmi do nemocnice, odkud se už nevrátila. Když ji tam jen několik dní před smrtí paní Barešová navštívila, stará dáma ji požádala: „Paní Sylvo, nechala jsem u vás klíče od svého bytečku. Prosím vás, zajděte tam a ze sekretáře si vezměte dárek, který jsem přichystala pro Davidka pod stromček. V balíčku je dějprava, kde se vysvětluje, proč si vlastně rok co rok připomínáme Ježíšovo narození. Nikdo by to asi Davidovi nevysvětlil lépe. Plánovala jsem, že mu o Vánocích přečtu jen ten začátek a že pak budeme spolu ve čtení o Pánu Ježíši pokračovat, ale Pán Bůh to asi naplánoval jinak.“

Když paní Barešová příští den po návštěvě v nemocnici zašla do sousedčina bytu a přinesla odtamtud dárek od tety, neodolala zvědavosti a balíček rozdělala. Navrchu uviděla rozměrnou čokoládu a pod ní už dosti ohmatanou knihu s titulem „Biblická dějprava“. Asi v polovině z ní vyčnívala vyšívaná záložka. Paní Barešová se rozhodla respektovat pacientčino přání, aby se z knihy četlo na Štědrý večer, přesto ale zalistovala v několika počátečních kapitolách. A je třeba říct, že se rázem do příběhu začetla a nedokázala se od nich odtrhnout. Byla přece překladatelka a dovedla knihy oceňovat po jazykové stránce! „Ten Viktor Hájek, co napsal tuhle dějpravu, byl ale mistr slova!“ usoudila uznale. Tak prostě a jasně, bez složitých souvětí, se málokdo dovede vyjadřovat. A co všechno je možné se dozvědět z jeho poznámek, tištěných drobným písmem vždy před vlastním vyprávěním i po něm!

Teď však Davídek a jeho rodiče sedí už kolem prostřeného štedrovecerního stolu, ale není jim moc do řeči. Uvědomují si, že u stolu schází teta Fanča. Už si zvykli na to, že ji paní Barešová zve, kdykoli někdo slaví narozeniny nebo když jsou svátky. „Víte, co?“ navrhone paní Barešová. „Až dojeme, splníme tetino přání a já vám přečtu dvě kapitoly z knihy, kterou jsem ti měla dnes předat, Davide! A pak si teprve rozdáme ostatní dárky.“ A tak u Barešových zaznělo vánoční evangelium – nikoli do puntíku podle biblického podání, ale jak ho přetlumočil pro velké i malé čtenáře autor dějpravy. Snad zvěst o Spasitelově příchodu na svět oslovila alespoň trochu Davidka a jeho rodiče - podobně jako statisíce lidí, kteří jí naslouchali a naslouchají bez předsudků, s otevřeným srdcem. Po rozdělení dárků sáhl pan Bareš po dějpravě, která zůstala ležet na stole, a nahlédl na poslední stránku: „Jen si představte, že tahle zajímavá kniha stála před lety dvanáct korun! Za to bych dneska nedostal ani známku na dopis.“ (Od smrti ThDr. Viktora Hájka uplyne 7. 3. 2018 už 50 let.)

Daniel Henych

Vánoční bohoslužby v Praze

Bratrská jednota baptistů

Praha 3 Vinohrady
Neděle 24. 12. a pondělí 25. 12. - 9.30 h sváteční bohoslužby

Církev bratrská

Praha 1 Soukenická 15
Neděle 24. 12. - 10.00 h Ježíš se narodil, aby vysvobodil lidi z hříchů (evangelium podle Matouše a Lukáše)
Pondělí 25. 12. v 10.00 h Ježíš se narodil, aby byl Světlem světa (evangelium podle Lukáše a Jana)
Praha 3 Žižkov
Neděle 24. 12. - 10.00 h Vánoční shromáždění
Pondělí 1. 1. 2018 - 10:00 h Novoroční shromáždění
Praha 5 Smíchov, Vrázova 4
Neděle 24. 12. - 9.30 h Vánoční evangelium podle Marie (L 1,39-56)
Pondělí 25. 12. - 10.00 h Tajemství Ježíšova příchodu na zem (J 1,1-18)
Neděle 31. 12. - 9.30 h Ježíšova rodina (L 2,33-52; 8,19-21)

Českobratrská církev evangelická

Praha 2 Vinohrady
Neděle 24. 12. - 9.30 h bohoslužby
Hod Boží vánoční 25. 12. - 9.30 h bohoslužby s vysluhováním VP
Praha 1 Kliment
Neděle 24. 12. - 15.30 h Česká mše vánoční J. J. Ryby; 16.00 bohoslužby
Pondělí 25.12. - 9.30 h bohoslužby s VP
Praha 1 Salvátor
Neděle 24. 12.- 9.30 h bohoslužby; 16.00 h bohoslužby se svíčkami
Pondělí 25. 12. - 9.30 h Boží hod vánoční s VP
Čtvrtek 28. 12. - 15.00 h setkání seniorů u stolu s VP
Neděle 31. 12. - 9.30 h poslední neděle v roce
I. sbor Praha 3 Žižkov – Betlémská kaple
Neděle 24. 12. - 9.30 h bohoslužby
Pondělí 25.12. v 9.30 h bohoslužby s vysluhováním VP
II. sbor Praha 3 Žižkov, Čajkovského 10
Neděle 24. 12. - 9.30 bohoslužby
Pondělí 25.12. - 9.30 h bohoslužby s VP
Neděle 31. 12. - 9.30 h bohoslužby
Praha 4 Braník
Neděle 24. 12. - 9.30 h vánoční bohoslužby
Pondělí 25. 12. - 9.30 h bohoslužby s VP
Neděle 31. 12. - 9.30 h silvestrovské bohoslužby
Pondělí 1. 1. 2018 - 9.30 h novoroční bohoslužby s VP
Praha 6 Dejvice, Dr. Zikmunda Wintra 15
Neděle 24. 12.; pondělí 25. 12; úterý 26.12. - 9.30 h sváteční bohoslužby s VP
Neděle 31. 12.; pondělí 1. 1. 2018 - 9.30 h sváteční bohoslužby s VP
Praha 6 Střešovice
Neděle 24.12. - 9.30 h bohoslužby
Pondělí 25.12. a úterý 26.12. - 9.30 h bohoslužby s vysluhováním VP
Neděle 31.12. - 9.30 h bohoslužby
Praha 8 Kobylisy
Neděle 24.12. v 9.30 h bohoslužby s VP; od 22 h štědrovečerní bohoslužby
Pondělí 25.12; úterý 26.12. v 9.30 h bohoslužby s VP
Neděle 31.12. v 9.30 h bohoslužby
Neděle 7. 1. 2018 - 9.30 h mezinárodní bohoslužby s VP
Praha 10 Strašnice
Neděle 24. 12. - 9.00 h bohoslužby na Štědrý den; 16.00 h podvečerní bohoslužby
Pondělí 25. 12. - 9.00 h bohoslužby na Boží hod vánoční s VP
Úterý 26.12. - 9.00 h bohoslužby na Štěpána mučedníka
Neděle 31. 12. - 9.00 h bohoslužby na závěr roku; 19.00 h Silvestr na strašnické kruchtě
Pondělí 1. 1. 2018 - 10.00 h bohoslužby na začátek nového roku s VP
Praha 11 Jižní Město
Pondělí 24. 12. - 9.30 h - adventní
Pondělí 24. 12. - 16.00 h - štědrovečerní
Úterý 25. 12. - 9.30 h - božíhodové s VP
Neděle 31. 12 9.30 h - staroroční
Pondělí 1. 1. 2018 - 9.30 - novoroční (VP)

PÍSEŇ PÍSNÍ 20: BÝT BOHU NA SVĚDECTVÍ

Pokud budeme skrývat před ostatními lidmi svůj vztah k Bohu i svou víru, pak musíme počítat s tím, že ani Bůh se k nám nepřizná ve chvílích, kdy to budeme nejvíce potřebovat, u trůnu milosti. Bůh nás povolal k tomu, abychom mu byli ve světě na svědectví, abychom ho uváděli do svých věcí, do svých zápasů, do všech svých problémů, protože je chce prosvěcovat světlem své lásky, své blízkostí a být nám tak pomoci. Chce vstupovat do našich vztahů, do našich rodin, do našich sborů, do našeho myšlení, do našich srdcí a přetvářet je. Chce přetvářet naše životy do podoby Božích dětí. Pokud mu otvíráme svoje srdce, pak i on před námi otevře svůj bohatý stůl péče a lásky, který bude pro nás znamenat klid, pokoj a naději Boží blízkosti. Pán Bůh pro nás činí všechno, protože nás miluje. On nás v Pánu Ježíši Kristu a skrze něho našel, vyhledal, probudil a nyní nás chce vést. Vrývá do našich srdcí a na naše čela pečeť své lásky, své blízkosti, pečeť své ochrany tak, jako kdysi chránil domy Izraelitů, než vyšli z Egypta. A na naše čela vrývá pečeť kříže i své slávy! Patříme svému Bohu, Pánu a Králi našich životů. On nás učinil a dal nám svoje jméno, Kristem vybojované, bez kterého bychom nenalezli ani sebe, ani smysl svého života. Naše putování tímto světem s Boží pečeti a se znamením Kristova kříže nám zaručuje jeho blízkost, jeho milostivé předcházení, jeho světlo, které nám prosvěcuje cestu i všechny dobré i zlé okamžiky našeho života. Bůh přidává i sílu k napodobování cesty svého jednorozenného Syna, kterého dal pro nás a kvůli nám, abychom nezahynuli. Přidává i odvahu k poslušnosti, tichosti, trpělivosti, radostnosti, opravdovosti lásky, služby a porozumění. Bůh, který nás vším obklopil, jde před námi a ukazuje nám směr. A díky doprovodu Božího Syna máme naději konečného vítězství. Nemusíme se ničeho bát. Nemusíme nic skrývat, protože náš bratr, jehož jméno je Ježíš Kristus Pán a Spasitel, nám podává svou ruku. Nebojme se jí uchopit, kráčet životem s ním, a pak nikdy nezabloudíme.

Pavel Rybín

Husarský kousek pražské Novoměstské radnice

Socha ak. sochařky Jaroslavy Lukešové

Evangelický týdeník se již delší dobu zabývá staroměstským mariánským sloupem. Je přitom pozoruhodné, že nikdo z pražských protestantů si patrně vůbec nevšiml, že od Novoměstské radnice, v níž byl stát Jan Želivský, vymizela jeho socha. Jeho osud se naplnil poté, co Václav IV. nechal vyměnit na radnici kalichu oddané radní za jejich protivníky, což se stalo shodou okolností 6. července 1419 (ve výroční den Husovy smrti!). Nikoli náhodou byl rozhořčený zástup k útoku na radnici veden netoliko knězem Želivským, nýbrž i Janem Žižkou. Václava IV. poté trefil šlak a tři čtvrtě roku na to vpadl do Čech jeho bratr Zikmund s křížovou výpravou. V krátké době Praha ve spojení s Táborem (Žižkou) intervenční armádu porazila. Připomeňme jen,

že Jan Želivský byl jedním z prvních, kteří v Praze podávali lidu při bohoslužbě chléb i víno. Na odlehčení připomeňme, že zlidověl jeho bonmot při výkladu Apokalypsy, v němž ztotožnil krále Zikmunda s ryšavým drakem o sedmi hlavách se sedmi korunami. Jan Želivský byl jistě nadmíru horlivý. Je jen třeba zvážit, zda nepřejmenovat Žižkov a odklonit Žižkovu sochu z Vítězova do vsi Bezpráví...

Je ostudné, že dnešní novoměstští radní před veřejností zatajili, že nechali sochu Jana Želivského elegantně odstranit do Želivi, aniž se o věci vůbec hovořilo. Téměř nikdo si toho nevšiml, ani na evangelické straně.

Jan Kašper

Vzpomínka

19. prosince uplynulo 140 let, kdy se narodila dlouholetá čtenářka *Kostnických jisker* a zakladatelka první veřejné knihovny v Ratiboři Růžena Dvořáková, roz. Čejková. Byla manželkou faráře Čejka Dvořáka v Ratiboři a byla mou babičkou. V době, kdy nebyla prakticky žádná kultura, lidé kromě dřiny na polích i jinde neměli žádné rozptýlení a obohacení ducha kromě kostela. Babička tehdy na faře zrušila špičku a nechala tam udělat regály a tam uložila a stále doplňovala knihy. Tou dobou nevycházelo ještě dost knih. U Dvořáků, kde bylo zvykem hodně číst, odebrali z nakladatelství snad všechny dobré knihy. Když si je doma všichni přečetli, dávala je do regálů. Tak měli možnost všichni lidé v Ratiboři si je pravidelně vypůjčovat.

Naděžda Zdeňka Dvořáková

Inzerce

CELOROČNÍ REKREACE V CENTRU KRKONOŠ - PRO SKUPINY A RODINY nabízíme chalupu "Muchomůrka" ve Svobodě nad Úpou. Bližší info u br. faráře Samuela Hejzlara, tel.: 603 578 108.

č. 15
FARNÍ SBOR V BENEŠOVĚ U PRAHY hledá faráře na plný úvazek. Ve sboru a kazatelské stanici Vlašim se konají pravidelné bohoslužby, biblické hodiny a další sborové aktivity. Nabízíme farní byt se zahradou ve sborovém domě vhodný i pro větší rodinu. Očekáváme aktivní přístup k práci s dospělými i dětmi, ekumenický záber a ochotu pohybovat se po rozsáhlém regionu diaspory. Pro další info kontaktujte kurátora J. Zavadila, tel.: 604 618 095 e-mail: zavadil@ufe.cz nebo místokurátora T. Duška, tel.: 733 202 473 e-mail: t.dusek@seznam.cz.

č. 16

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevýžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3 e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásluky: A.L.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365 ISSN 0139-505X

Přezdívku Prada nebo Miumiu jsem dostala už na střední škole. Kdybych se nebála, že poškodím copyright věhlasné podnikatelky a módní návrhářky, nechala bych si tak říkat dodnes. Ta ženská mě totiž vždycky fascinovala. Neskutečně bohatá, neskutečně inteligentní, schopná a celosvětově věhlasná. Prostě výjimečná ve všech ohledech. Ve srovnání s mou matkou, šedou myškou, vyhlíží i ve svém věku jako slunce vedle nějaké ušmudlané planetky. A to jsou obě stejně staré. Inu životní vzory se nemusejí vylíhnout zrovna ve vlastní rodině. To ale bylo.

Ve svém civilním životě jsem se stala dost úspěšnou manažerkou v dost úspěšném a drahém časopise pro ženy. Muž, který se se mnou oženil, podle všech vyhrál v prestižní soutěži o skvělou manželku. Ale to také bylo.

Vůbec si nežijeme špatně, máme úplně všechno. Jenže už mi bylo skoro čtyřicet, když jsem konečně otěhotněla. Laura je vymodlené dítě ze zkumavky. Měla bratříčka, dodnes mu říkáme Heřmánek. Uměl při porodu jako menší a méně úspěšné dvojče. Co bychom dali za to, kdyby přežil, ale to se nestalo. Máma si myslí, že je v nebi, tak třeba jo, ale to sem nepatří. Bolest se schovala, ale zůstala, v Heřmánkově a Lauřině otci, a samozřejmě i ve mně.

Podřízení mi sice říkají Missis Pepper, ale myslím, že jim bylo upřímně líto, když se dozvěděli o částečně nevydařeném mateřství své Velké Šéfky. Možná ale cítili i zadostiučinění, protože konečně nejsem tak dokonalá...

Laura je nádherná, brzy jí budou dva roky. Jenže moje práce je také nádherná a brzy jí bude patnáct let. Moje práce je část mě samé. Jistě, je tady ještě Ludvík a Laura, ale bez mého podílu na vzniku a chodu časopisu, bych to nebyla já. Miu Miu Prada, v českém vydání a trochu při zemi, nicméně dostatečně oslnivá.

Advent.

V práci jsem skoro patnáct hodin denně. Čtenářky chtějí svůj plátek a já chci svůj byznys. Časopis není jen psaní článků a fotky. Časopis je organismus, který má vyšší i nižší formy. Patřím k těm vyšším. Je na mě spoleh i před vydáním posledního čísla roku. Ale je to zabíračka, které by nikdo nevěřil jen tak z vyprávění.

Součástí naší rodiny je Hermína. Je o pár let starší než já. Hned zkraje jsem jí řekla, že na domácnost máme Sáru, ona ať se věnuje Lauře od momentu, kdy ji vyzvedne z jeslí do chvíle, kdy přijdu domů. Hermína u nás i spává, protože se vracím pozdě. Ludvík bývá sice doma o něco dřív, ale je tak vyšťavený, že na péči o dítě absolutně nemá. Nemám mu to za zlé, vždyť maká od nevidím do nevidím ve své firmě. Je fajn, že se i vánoční dárky dají koupit na netu. Od investičního diamantu pro Hermínu až po značkový oblek pro Ludvíka. Dárky pro Lauru přivezli v době, kdy jsem, samozřejmě, nebyla doma. Dovozece prý měl co dělat, aby to za čtvrt hodiny přemístil z auta do naší haly. Ludvík s Hermínou to vybalovali a dělali si legraci, že vánoční papír budu muset kupovat přímo u výrobce, aby ho bylo dost. Ale co, i na tohle mám lidi.

Štědrý den.

Laura je bleďá, jen oči jí svítí nezdravým leskem. Nevnímá. Před hodinou měla teplotu 41 stupňů. Můžete mít plný kufr peněz, ale večer před Štědrým dnem vás vezmou jen na pohotovosti a zase pošlou domů. Tady máte antibiotika a dávejte studené zábaly. Bože, jak se dělá studený zábal? A Hermína odjela za naše prachy do Itálie lyžovat.

Kapří porce jsou v mrazáku, v lednici skomírá bramborový salát a rybí polívka od mojí mámy. S Ludvíkem sedíme na zemi v dětském pokoji, ačkoliv náš obývací skýtá neuvěřitelné pohodlí. Opíráme se jeden o druhého a já už ani nebrečím, ani se nevztékám na soukromé a drahé jesle, kde nechají naši Lauru nakazit nějakým zatraceným virem. Těch dvacet tisíc, co jim měsíčně platíme, aby se kvalifikovaně postarali o naši vymodlenou holčičku, jsou vyhozené peníze. Ani nevím, jestli ty tety v jeslích nosí nějakou roušku, když je chřipková sezóna!

Skoro před půlnocí zazvonila u branky máma. Byla jsem úplně pa! Má to k nám z Vokovic víc než hodinu. Prý přijela taxíkem, který před vraty čeká. Prý mi něco přinesla a ptá se, jak mi je. Proboha – co to plácá? Jak mi je? Vždyť je tady Laura, skoro v bezvědomí, a ona se ptá na mě? Dala mi pusku a malý balíček. Pak dala pusku Ludvíkovi a Lauře udělala křížek na čelo. Neměla jsem vůbec sílu to nějak v sobě zpracovat. Máma odešla, taxík odfrčel a zase jsme byli sami v přítmi dětského pokoje. Otevřela jsem balíček. Byl to papírový betlém z mého dětství. Dítě v jeslích, spokojeně spinká, evidentně zdravé jak řípa. Marie, celá natěšená, až se klučík vzbudí, aby ho

Cesta do Betléma

Ťap, ťap. Oslík šlape pomalu a těžce. Je už unavený. Josef kráčí vedle něho a drží uzdu. Snáší se soumrak. Byl to dlouhý den a dlouhá cesta – ale konečně jsou tu střechy betlémských domků.

Josef shledával to všechno asi trochu podivným. Je to sice podivuhodné, ale také podivné. Snad zalétaly jeho myšlenky k oné noci – už je to několik měsíců– kdy k němu mluvil ve snu anděl a řekl mu, že jeho manželka Marie čeká syna. Tenkrát dostávali synové jména po svém otci nebo dědovi. Ale anděl řekl: „Ne.“ Syn, kterého posílá Bůh Marii, se má jmenovat Ježíš (to znamená „Spasitel“). On totiž, jak pravil anděl, „spasí svůj lid od jeho hříchů“.

Také Panna Maria měla návštěvu. Jednou v noci přišel k jejímu lůžku anděl Gabriel, jeden z Božích poslů. „Neboj se,“ řekl jí Gabriel. „Bůh tě má velmi rád. Budeš mít syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Syn Nejvyššího. Bude navěky kralovat nad Izraelem a jeho království nebude mít konce.“

Oslík klopýtl o kámen. Josef pohlédl úzkostlivě na Marii. Vděčně se na něho usmála. Už budou brzy u cíle. Opravdu, myslil si Josef, neměla se vydávat na tuhle cestu. Dítě se co nevidět narodí. Ale vláda nařídila, aby se každý odebral do svého rodiště. Obyvatelstvo mělo být takto spočítáno a zapsáno kvůli placení daní. A tak byli zde.

V Betlémě bylo rušno, byla v něm spousta lidí. Naši cestující potřebovali někde přespát, a v noclehárně nebyla ani jediná místnost. Každý kout byl obsazen návštěvníky, kteří přišli k zápisu. Nakonec byli Maria s Josefem šťastni, když našli prázdný chlívek. Oslík se mohl konečně zastavit. Maria a Josef, ale nepochybně i osel, mohli požit hlt polévky.

A bylo tam ještě něco. Ve světle malinké lampičky našla Panna Maria prázdné dřevěné jesle, staré, opotřebené, ale důkladné a silné. Spolu s Josefem je naplnili nejčistší slámou, a pak už neměli co dělat. Hluk města pomalu utichal. Jen Maria a Josef byli vzhůru a čekali a drželi se ve tmě za ruce. Zatímco dobytčata ve vedlejších chlévech přezvykovala a odfrkovala.

Bůh a jeho andělé bděli nad potměným chlévem. Byl to Štědrý večer.

mohla nakojit. Hm, já se vždycky modlila, aby Laura spala co nejdéle a já mohla on line pracovat, kojení nekojení.

A Josef? Vůbec nevypadá jak zamindrákovaný podvedený tatka, je to kus chlapa s vizí a nadšením. Díky tomu asi mohla svatá rodina přežít i do bezdomovectví v Egyptě, jak stojí psáno.

Půlnoc.

Pořád tupě zírám na betlém a každou hodinu vyměřuji Lauře zábal. Ludvík spí na koberci, vedle sebe tablet. Opírám se o postýlku a zírám na ty betlémské jesle. Hlavně na tu šťastnou Marii a pokojně spící mimino. Jo, tohle by měl o vánocích zažít každý, kdo má malé dítě. Štěstí, zdraví, pokoj svatý.

Hod Boží vánoční.

Laura spí, potí se, ale už má barvu, která neděsí. Snídám nějaké zbytky a k tomu velké silné kafe. Ludvíka jsem přestěhovala do ložnice i s tabletem. Neví o světě.

Zas si prohlížím ten betlém, už si připadám úchylně. A andělé prý volají a vytrubují, že Bůh našel zalíbení v lidech dobré vůle. Hm. Co to je?

Svátek sv. Štěpána.

Laura má hlad. Pokud nespí, žvatlá se mnou a chce Mínu. Myslí tím Hermínu. Povídám jí pohádky, dokud zas neusne. Už žádné zábaly. Nakonec si ji vezmu k sobě do postele, což nikdy nedělám, a spíme spolu. Poprvé v životě spím se svým dítětem pod jednou příkrývkou.

Sepsala jsem si takový scénář.

Zbývající sváteční volno jsem věnovala přemýšlení a nezbytné práci. Do detailu jsem vypracovala diagramy a postupy, z kterých je jasné, jak to bude v redakci vypadat, až odejdu. Vynechala jsem variantu, že mě nechají odvézt na psychiatrii, ale jinak je to zpracované do nejmenších podrobností. Rozešlám maily všem nadřízeným i podřízeným, píšu jim, co je třeba udělat v mé nepřítomnosti. Já si totiž nejdřív беру volno na ošetřování dítěte a pak chci všechno předat Jindře, která je mladá, ambiciózní a schopná.

Z časopisu odejdu na nižší post, který by mě tak nezatěžoval - na to nepomýšlím. Missis Pepper nemůže dělat podřízenou svým bývalým nohsedům. Ale možná, že nebudu nějakou dobu pracovat vůbec. Na cestu do Egyptského bezdomoví se nechystám, třebaže Ludvík se na mé rozhodnutí tváří podezřele nadšeně. Budoucnosti se kupodivu vůbec nebojím, ale budeme se nejspíš muset obejít bez Hermíny, Sáry, cateringových večerí o půlnoci. Zřeknu se svého vlastního auta, jestli i dovolených v zámoří. Chci mít Lauru a její babičku tak blízko sebe, jak to jen bude možné.

A Prada?

Tu na zpáteční cestě z Betléma odnesli andělé.

Delicie Nerková

Povídání pro děti podle Lukášova evangelia

z knihy Vánoce – soubor různých textů

„Jakou jste měli dovolenou, paní Vrbenská?“, ptala se své starší kolegyně nová ekonomka v podniku, aby navázala přátelský kontakt.

„My jezdíme na Vysočinu do Lesné. Tchán tam býval kdysi farářem. Je už teď v důchodu, ale máme tam stále řadu dobrých známých. Je tam les, krásné okolí, příroda i kostelík. A jakpak vy, už jste se v bytě zabydleli?“, s úsměvem odpověděla paní Vrbenská.

„Ještě sháním nějaké vkusné doplňky. Víte, chtěla bych mít něco originálního, něco uměleckého do obývacího, něco, co by upoutalo. Máme hodně návštěv. Známa mně doporučila starožitníka. Nabízel porcelán, staré sklo, vázičky. A představte si, nabízel i krucifix na stěnu a také starou Bibli! No to bychom si dali, to by upoutalo!“, smála se pobaveně. „Samozřejmě, to ne, nechci si z bytu dělat muzeum. Představuji si starou litografii, obrázek, nějakou pěknou porcelánovou figurku, milostný, nebo lovecký výjev, jaké se najdou někde na zámku. Říkal, že něco takového sežene. Tak jsem zvědavá!“

„Starou Bibli?“, zeptala se po chvíli náhle a nedůvěřivě paní Vrbenská. „Takovou, co se teď ukazují jen někde v muzeu? Takovou tlustou knihu ve staré ohmatané kožené vazbě?“ „Ano takovou. Ale byla už poškozená, odřená. Asi to byla opravdu vzácnost. Ale to se do obývacího nehodí. Vy byste snad měla zájem?“, zeptala se náhle mladá ekonomka a pomyslela si s hrůzou: „No, to jsem to zvorala. Vždyť ta paní je z farářské rodiny! - No, kdybyste měla zájem, mohu se zeptat, mám na něj telefon“, pokusila se to rychle napravit.

„Poslouchej“, řekla nejspíše paní Vrbenská večer manželovi a vyprávěla, jak si nedávno popovídali s tou novou, mladou ekonomkou z podniku. „Vždyť jsme pořád marně uvažovali, co dát tomu tvému tatínkovi k vánocům. Říkala jsem si, že nic nezkazím, když tomu starožitníkovi zavolám, kolik za to chce. On, že obchodně jedná pouze osobně, ale že je ochoten nás navštívit. Včera přišel. Byl to takový slušný pán a kolegyně ho zná. Prý kupuje a prodává staré cenné věci a tu knihu skutečně vybalil. Hned jsem viděla, že to bude Bible, asi nějaká taková, na kterou tchán tolik vzpomíná, že ji měli doma. Tak mu říkám: „To musí vidět nejdříve manžel, nechte tu knihu tady, my se poradíme.“ On, že ji nedá z ruky. Pomyslela jsem si, no ovšem, není kradená? Ptám se ho: - „A jak jste k té drahocenné knize přišel?“

On se usmál, že to je podivná historie. Oni prý měli někde v horách starou chalupu. Krásné místo. Rozhodli se, že tam postaví chatu a starou prostě zbourají. To jim nepovolili, prý chráněná oblast a tak dále, že jim však mohou dát povolení na přestavbu, pokud zachovají původní horský ráz té staré. „Co jsme měli dělat? Prodat takové místo v chráněné krajinné oblasti? Dali jsme se do přestavby. Byla to zřícenina, museli jsme ji rozebrat úplně až na kamenné základy. V rohu jsme našli takový malý sklípek. Vyčistili jsme ho a řekli zedníkovi, dřívě, než začne se stavbou, ať to prohlédne, opraví a vyspáruje. Kámen se rozpadal, musel ho doplňovat a jeden vypadl úplně. Zbyla tam po něm díra, hluboká díra. Než ji zadělal, posvítíl si a podíval dovnitř. Představte si, byla to stará skryš! Zavolal nás a vytáhli jsme něco zabaleného do starého hadru. Byla to tahle Bible! Taková se kdysi schovávala před udavači. Víte, my jsme stará husitská rodina, jako vy. Dovedeme ten poklad po předcích ocenit. Kdysi to schovávali, to je slavná historie, takový Komenský a tak dále, vždyť mě to učili ve škole. Vzali jsme ji domů, že ji nikomu neprodáme. Je to svým způsobem naše rodinná památka.“

Hned jsem ho přerušila: „Říkáte: Neprodáme! Vždyť jste to nabízel kolegyni do obývacího. Jak tomu mám rozumět?“ „Drahá paní“, povídal, „neznáte lidi. Prodávám třeba vzácný porcelán, lidé tomu nerozumějí, někdo si pomyslí, tohle není opravdu původní, staré. Co s nimi mám dělat? Když vytáhnu tuhle knihu, staletí jsou na ní vidět, žádný podfuk. Tak získám respekt. Vidí, že jsem člověk, který starožitnostem rozumí! Ale tu knihu neprodávám. Víte, vy jste stará husitská rodina, říkala mi to vaše kolegyně. Vy jistě dovedete takový

poklad ocenit. Jinému ne, ale vám bych ji prodal.“

„Co jsem měla dělat? Že prý mi ji tu nechá na dva týdny, ale jen na zálohu. Ať se rozmyslíme. Zaplatila jsem mu zálohu, chtěla jsem potvrzenku a dal mi ji. Ještě se mě ptal, nemáme-li nějakou starou věc, třeba z té Lesné, že by to koupil. Snad tím myslel, že by dal pak slevu. Mám teď tu Bibli tady doma v prádelníku schovanou. Chceš ji vidět?“

Manžel paní Vrbenské tu Bibli zvědavě prohlíží a říká: „Dárek by to byl pro dědu skvělý, ale moc důvěry k tomu překupníkovi nemám. Vždyť může být kradená! Musím sehnat odborníka, abych slyšel, co si o tom myslí!“

Odborník ochotně přišel, Byl to nějaký knihovník a byl plný zájmu. Otevřel knihu, prohlížel švabach a četl: „Bibli swatá, to gest...“ Zareagoval hned: „To se jen tak na trhu nevidí. Neukradl to někde v muzeu?“

Vykládám mu proto ten příběh o nálezu té knihy ve skryši staré chalupy, který vyprávěl mé manželce. On překvapeně poslouchal, zauvažoval a nakonec usoudil: „Takový příběh jsem ještě neslyšel. To by byl nález! Bylo by to rozhodně něco výjimečného. Možné by to ovšem bylo, O takovém nálezu jsem však ještě v současné době neslyšel.“

Pokud šlo o tu Bibli nakonec prohlásil: „Tohle nemůže být falzifikát, i když, víte, dneska jsou prostředky... Na druhé straně odborník to pozná. Kolik za to chtěl?“

„To manželce překupník odmítl říci“, řekl jsem mu a on ještě prohlížel vazbu, kroutil hlavou a listoval v ní znovu.

„Aha!“, povídá najednou, přistrčil mi knihu pod nos a ukazuje: „Vidíte tady vpravo dole přes písmo takovou skvrnu? Takovou trochu do fialova. Vidíte? Tady byla značka, z nějaké knihovny. To se dělávalo už dávno, aby si knihu označil vlastník. Bylo to trochu bezohledné k těm knižním pokladům, ale dělalo se to. Nelze tu nic už víc rozeznat, protože tu značku se někdo pokusil zase smýt, odstranit, a zatím to jen rozmazal. Zůstala ta skvrna. Tak to je jasné. Na ten fantastický nález ve skryši v chalupě zapomeňte, to byla povídačka, vymyšlený chyták na kupce. Nechtěl říci, jak k ní skutečně přišel. Kdyby ta Bible zůstala ve skryši v chalupě ležet od dob, kdy horlivá vrchnost nechala prohledávat chalupy pís-

sebe.“ „Zahod' to, k ničemu ti není.“ „Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn.“ „A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy.“

„Mýlíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu, kteří toho moc nevíme.“ Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozhořčeně vykřikl: „Dej už s tím zatraceným stéblem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!“ Stéblo vztekle zmačkal a zahodil.

Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. „Vidíš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nezmoohl. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné.

Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyrostete, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je – Spasitelem, kterého nám seslal Bůh.“ Mladý pastýř se usmál a se zářícím pohledem pokračoval: „Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy.“

mákům a ty Bible a takovou literaturu jim brali a dokonce inkvizitorsky veřejně pálili na hranicích, tak by nemohla mít přece tady tu skvrnu po značce, která byla určité z nějaké knihovny. Historie té knihy je jistě zajímavá, ale jinak. Původní majitel, písmák, knihu v obavě před zloději jistě neoznačoval, to by před páterem nebylo nic platné. Schovával ji tajně. Někdo to udal. Rychtář ji při prohlídce vypátral, objevil, misionář ji odsoudil, ale někdo ji šťastně zachránil. Patrně se ocitla v klášterní knihovně, uložena mezi kacírskými spisy. Na své další cestě někde třeba v jiné knihovně byla pak označena. Jak se dostala až k tomu starožitníkovi, to nemohu ovšem posoudit. Je to však originál.“

To byl důležitý a jednoznačný posudek. „Tu Bibli jsme nakonec jako dárek koupili. Byla drahá, moc neslevil, ale manželka mě uprosila, že prý se na takový dárek jistě celá rodina složí. Měla pravdu. Složili se,“ s úlevou přiznával manžel. Když pak děda o Vánocích ten dárek, tu vzácnou Bibli, vybalil, skončily pro něj Vánoce. O nic jiného se už nezajímal a jen prohlašoval celý bez sebe: „Právě takovou Bibli jsme měli doma za komunistů! Víte co pro mě taková Bible, už jako pro chlapce, tehdy znamenala?“

Nepochybovali jsme o tom. Dárek se vydařil. Taková Bible se ocitla ve správných rukou, pouze zbyla ta nepřijemná nejistota, že by mohla být kradená. Nemohli jsme se s tím docela smířit.“

Pak přišlo překvapení. Děda po čase seděl doma u stolu nad tou Biblí s vytřeštěnými očima a ukazoval na něco v té knize. Ukazoval na tu nafialovělou skvrnu. On ji tam našel! „Na tu si přesně pamatuji, ta tam byla! Tohle je opravdu ta naše Bible, ta naše domácí! Je to ona! To je kus mého života!“ Děda omládl vzpomínkami.

Ptali jsme se pak jednou po čase našeho milého dědy: „Tatínku, jak jste k té Bibli ve vaší rodině vlastně přišli a kam se ta Bible potom poděla. Nevíte?“ „To víš, chlapče. Za komunistů“, vysvětlil nám a přitom posmutněl. „Když to začalo, objevil se u nás nějaký nešťastný tatínkův přítel: - Oni mě asi zavrou. Schovej mi tu Bibli, žádal tehdy a předal ji tehdy otci. - Kde asi skončil ten přítel bez Bible? Zůstala pak už u nás. Otec mi ji ukazoval a opakoval důrazně - Ve škole vám říkají, že je to opium pro lid. Ale je to bohatství. Žádné opium. Dědictví našich předků. To je Boží Slovo!“ Já to bral vážně, šel jsem později studovat a stal se farářem.“

„A kdy jsme o tu Bibli zase přišli? Kam zmizela? Při domovní prohlídce. Přišla nečekaně státní bezpečnost, jak se to tehdy stávalo, a hrabali se u nás v bytě. No, tu Bibli náhodou ti tajní mezi jiným našli a zabavili. Totiž řekněme rovnou, že ukradli! Už jsme ji nikdy neviděli. Vy máte pořád starost, jestli nebyla kradená. No bodej! Kdysi ji odcizil nějaký servilní rychtář z nějaké chalupy písmákovi. To byla prvně kradená. Co vše ji pak ještě asi potkalo! Ocitla se někde v klášteře pod zámek, aby se nikdo nenakazil těmi bludy. Potom, co já vím! Ten klášter třeba zrušil císař Josef. Kláštery rušili pak zase komunisti. Co se dělo přitom s knihovnami a knihami? Někdo tu starou Bibli sebral, řekl si - tohle dobře prodám a prodal! Jiný koupil. No, a vždyť ji také ukradli u nás doma při prohlídce ti tajní. A tak dále. - Že byla kradená? Nu, ovšem, mnohokrát kradená! Víš, mně to nevadí. Hlavně, je to ona, že tu pořád ještě je, že ta Bible všecko přežila.“

Blahoslav Košťák

Proč Ježíš přišel jako dítě

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v chlévě. Nesli mu náruče darů a teď se vraceli s prázdnými rukama.

Kromě jednoho z nich, mladičkého pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlaní. Ostatní by si toho ani nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: „Co to máš v ruce?“

„Stéblo slámy“, odpověděl mladík. „Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě.“ „Stéblo slámy“, usklíbalí se ostatní: „Takové smet! Zahod' to!“ Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou: „Kdepak,“ namítl. „Já si ho schovám. Pro mě je to znamení, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm řekli andělé.“

Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: „Co jsi udělal s tím stéblem?“ Mladík jim ho ukázal. „Pořád ho nosím u

z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše